THROUGH TZEELA'S WINGS

URSULA NISTRUP & IDA MARIE HEDE

DESERT

Two unique organisms live in the Libyan desert: the little ant and the mutated butterfly Tzeela. They are both connected to the wind and the rocks, and to the desert, and to the sand that was heated by the warmth of a meteor 25 million years ago, melted, solidified, and was turned into little pieces of glass. What will the ant and Tzeela do with the Libyan desert glass?

THE ANT AND THE LIBYAN DESERT GLASS

Smooth textures, a small army of ants is moving swiftly and determinedly in straight lines across the glass-like surfaces of the big blocks of granite. Ant legs adhere before they lose balance. Then they let go again – like rhythmic suction cups. They brush the shiny side of the hard rock abruptly. When the rock ends, the ants wander straight into the almost boiling sand. They disappear down into their enchanted, crackling cave.

Tiri-tiru-tjui-tji

Warm, sandy wind. At the rearguard of the little army moving in sweeping lines, one ant is constantly attentive: millions of blocks, massive pieces of rock – the ant is on guard. It's just a little animal among the blocks. It has counted the rocks, the ant, often, but it has never arrived at the same number, it has lost count. It's too small and can't get a sense of perspective. It's lost in the warm, sandy wind. It follows the directions imposed by the wind, which has polished the ant's abdomen – just like it shaped the rocks.

The wind shapes the ant's perception of the world now, over time. The wind affects the ant's memory. The blocks used to be more or less submerged in the ground. Throughout time, the ant has seen the warm sandy wind free the rocks from the ground and bring them to life.

And even before this, at the time when the rocks were still completely hidden, the ant saw a whirling meteor appear in the sky – a hectic guest from outer space; it saw the meteor splinter into fragmented pieces, saw each fragment be turned into a ball of fire that created an intense heat in the desert sand.

Perhaps it was the ant's ancestors that saw the meteor strike thousands of ant generations back? And the images have been passed down – now they're boiling in the little ant's body. It sees it before its eyes: sand being covered by fire.

Schuuui, shhhhiiiii, sjjji, the wind hisses, describe how the desert glass was created. The rocks answer growlingly: in the little yellow-green pieces of glass, there are rare zircon crystals

that can only be created in intense heat – 1800 degrees. Hotter than the lava of volcanoes. The crater isn't visible in the desert sand – people have wondered whether it really was a meteor that struck here 25 million years ago. The traces are hidden. No, the meteor splintered before it struck. But the intense heat still made the sand so explosively hot that it melted, became soft and liquid. Then it solidified – perhaps the entire desert was covered by a smooth surface? It would have cracked immediately, had someone walked across it. Now the desert suddenly resembled a hall of mirrors – as though the Sun King in Paris had planned a decadent ball with pomp and circumstance. All surfaces are reflecting and absorbing light. The ant's ancestors could have been dancing and sliding around the scalding floor with their thousands of light, springy legs.

1000 tons of glass slowly shattered and fragmented. Suddenly the desert became full of deep cracks, like an arctic ocean when the spring sun appears and the sea of ice is broken.

The years go by – and the 1000 tons of glass stones dig themselves deeper into the sand. The little frivolous pieces of glass deposit there – perhaps they're ashamed of being unlike the soft sand on which the Bedouins' camels wander. Now the thousands of glowing yellow stones lie buried in the chilly darkness of the desert sand vibrating – bumping against each other soundlessly – hacking and striking at one another.

And the ant clings to the sharp glass. Crawls onto it cautiously. Digs itself into the sand to get closer to it. liiihhhhhhhhhhaaaaa. The glass could have destroyed the ant's frail body. A whistling – a signal – and the entire army of ants arrives displaying great authority. They immediately start carrying the hot glass towards the ant colony – they assume it's a building block. The sun is baking and almost dries out the bodies of the ants. But the glass lies on their backs reflecting the sharp and murderous sunrays back at the sky. Survival. The sand is always near. Smoothing, delicate, and alarming.

TZEELA

The wind strikes, it rushes into the ant's globular body. The sandy wind seeks its abode between the ant's antennas. There, on the ant's abdomen, if you zoom in, a Tzeela has landed.

A TZEELA?

At first, it's barely visible. The wind goes szizzzzuuuuiiiiaaaa. A Tzeela has cautiously landed in the dry Libyan desert. It's looking for drinking water. Oh if only it could draw just a few drops into its twisted, winding trunk. The Tzeela draws sweat from the ant's abdomen. The moisture trickles through its wings. The Tzeela also absorbs the sand on the ant's body. It

saves the grains of sand inside itself and by unknown methods, it wrings microscopic amounts of water out of them; condenses the sand. It contains a kind of carrier bag: throughout the years, it has expanded its wings from within and stored the sand there, in a homemade pocket. Tzeela lives in itself and off itself – eats from its wings in order to survive, constitutes its own portable food supply.

The grains of sand are angular and rough and unsuitable for a wing. They grate against the organza-thin surface of the wing from within.

Now there are bits of the desert glass from the desert sand, little shock diamonds, futurist sand copies and period pieces living in the cavities of the Tzeela wings. The spaces expand and ramify, divide into new thin membranes. Tzeela's wings have become transparent and glass-like. Still elastic. A new material in the world has been created in these wings: angular, grating, and elastic. Varbouyi, vaaarbouyi, warm, soft, and flexible; like rubber, like a piece of gum slowly melting between one's teeth.

•

THE ROCKS AND THE SAND

The rocks form groups. Everyday-like and surprising. Kept in their place. Static, resting in the whipping wind. Their shape changes overnight, even their colors: a yellowish ocher turns brown, a grayness expands, touches of pink, coral, and orange appear ever so faintly.

The low temperatures of the night bring out the dew: at dusk, it creates pockets of ice and cracks in the rocks. When morning comes, the shapes, colors, and formations of the rocks have changed. So has their location.

THE ANT PALACE AND THE GLASS WITNESSES

The ants climb to the top of the big rock in formations. They balance while pattering; the blocks of granite never move beneath their weight. The humming vibrations from the rock soothe the scalding ants and make their aura shine. The aura

field from the ants mixes with that of the rocks – their ocher, pink and grayish energies – so that a connection is forged to the moment three billion years ago, when the granite blocks were created – now all of this is pouring through the little organisms. The ant bodies swing, sway from side to side, go on and on, as in a trance – then they encounter the vibrations of the rock. Every humming tone oscillates with a particular part of their bodies: the antennas, the organs, the legs. Mmmmmmhm, aoummmmm, hyhhummm. The ants have existed for 25 million years. Every tone brings out a vision of a past moment and conjures it up to the ants.

The ants are climbing. They have put tiny pieces of glass on their backs like shells. They're throwing the glass pieces around. It's a game they play. The glass is light and sharp – it splinters easily. They catch with their backs. The glass is filled with air that was absorbed by the glass bodies when the fire tornado of the meteor exploded. Particular, chosen pieces lie in the sand, and the ants are circling around them slowly, if they were cats, they would purr. The glass pieces are distorted, helical, shimmering – they are what the ants call GLASS WITNESSES. They worship the glass like deities, manifestations of the ants that lived in the desert before the sand melted, victims of the desert's new condition. They believe the dead ant bodies were absorbed by the sand, which turned into glass. Is that an ant leg, an ant eye? They patter across the glass with their little legs, worship the pieces with their bodies and sounds, look at the glass pieces with their teeming and fickle perspectives. Perhaps they are trying to hold on to the images of their ancestors from fear that the heat of the meteor that melted down everything will repeat itself – or are they drawn to it, will they encounter it again?

The ant is warm, thirsty. Now it moves down into the ground. In the ant palace, everything is cool: the long system of corridors underneath the sand is constructed of desert glass. The ant moves, right, left, knows where it's going. Bedchambers, workrooms. Pantry. The glass passages spread in all directions like root systems. The walls and rooms of the palace have been constructed out of the largest glass pieces and have been sealed with little glass chips. The ants have designed them. They have listened to the coming of the sandstorm. At a strategic point in time, they have come up out of the palace and placed the individual glass pieces at precise points in the desert sand amidst the drifting storm. The ants have listened to the wind and harnessed its direction and speed to cut the glass into chips of the right size.

The glass has been fastened with solidified spit. The glass pieces are in contiguity with one another and in the glass passages of the palace, a light rolling buzz and abrupt ringing sounds are constantly heard. Every room has a unique ringing sound: deep long tones emerge from one room, loud sharp tones from another. The sounds mix. Labyrinthine, shiny – the colored tonality of the glass is glowing, illuminating arbitrary points in the palace. In the deepest room of the palace, generations of ants have successfully kept little burning lumps of

glass liquid, preserved it the way it was when it was created by the force of the meteor.

The body of the ant is dry – except for the bit of secretion at the tip of its many feet that allows it to stand firm. The ant wanders, turns a sharp corner. A passage expands and turns into the great meeting hall – the ant can feel the heart of the queen ant beating somewhere, reverberating in the vibrations of the glass. When her heart beats in steady throbs, the glass pieces obey the rhythm of her body, conform to the frequency of her life.

Right in that spot, the desert glass has been stacked in perfect formations with openings that the ant can squeeze through to inhale cool air. That's how the ants breathe in the hot desert sand where the sandy wind blows – they carry the airy glass like a shield, draw the cold oxygen out of the little holes in the hard surface. The humming of the rocks helps balance the oxygen in the glass.

THE ANT AND TZEELA

The ant moves back up, throws around its glass and the sand; grains of sand whirl around. Tzeela feels the vibration. Now tiny Tzeela is sitting on a piece of glass on the ant's back. Tzeela has transformed her membrane wings into ears that bend and curve, shiny and absorbent. They pick up the sound of the wet sand drifting through the desert. Tzeela locates the sand and absorbs it. It no longer resembles itself. Tzeela is no longer the kind of butterfly that can be pinned to a board with a needle. It's been joined by remains from the universe, metallic substances. The metallic substances have been embedded in the granite blocks and the glass pieces since the time of the meteor. They've rubbed off on the sand, and when consumed, they dissolve in Tzeela's digestive system, attach themselves, and create new skeletal parts in Tzeela's body. The wind passes through Tzeela's silk thin shapes, bend and polish Tzeela's internal organs.

Tzeela wants to be a container, but is still a fluttering airy unit that can hide in the swirls of the sand storm. Tzeela transforms – as it always does, mutates, that's the property of Tzeela – as though it wants to surpass the transformative processes in nature, as though it wants to develop on another time scale. It wants to show us something - this is what a transformation looks like in slo-mo - Tzeela is adorable, but also hopeless and awkward in its current form – now it has suddenly grown much too large to rest on the glass piece on the ant's back. Tzeela absorbs the rays of light, lets them pass through itself, through the layers of recently formed tissue...vaaaaaarbuji....on its journey, the wavelengths of light are suddenly translated to sound, to striving, grieving tones paraphrasing – some can only be felt, not heard – the Tzeela is hoarse and thirsty, summons the water. The water slowly obeys, perhaps too slowly...

Tzeela is struggling, it's fallen sideways into the sand. Can the ant even feel it? They sit still next to one another. Tzeela has

to consume the smallest grains of sand the moment they are made moist by the dew; before they hit the rocks or the desert and dry out. The sand weighs it down. Tzeela is a flying decoration, incomprehensibly thin and vulnerable, so elegant and celebrated. Is it alive? Is it already dead? Its pulse and metabolism are alien, dictated by the sand, the wind, and the dew. It was once a butterfly with beautiful dust in the colorful patterns on its wings, but the dust was slowly swept away by the sandy wind. Tzeela had to crawl and creep, develop its long trunk-like tube to absorb the moisture from the deep depths of the sand.

Tzeela was once graceful, now it's partially dissolved. The wind passes through its membranes: it only takes flight when it's in a specific dialogue with the wind. It's still alive. It fought for its way of life. It carries the beauty of wisdom and of pain. By the force of Tzeela's existence, a whole new form of life has come into being in the desert. Tzeela's organism carries within it that incomprehensible insight; it constitutes it. It has relinquished control: it is its body and sees the changes that shape it, lets them happen. It doesn't choose – it rests in its own endless becoming and ever-changing condition, the sandy wind blows through it.

The glass is shining between the ant and Tzeela. Tzeela sticks its trunk into the glass piece. There are little pockets in the glass containing drops of water, Tzeela pulls its trunk back up, and lubricates its new multifunctional membranes with the oily water, which has been stored in the glass for millions of years. The ant's abdomen is wriggling. The creaking noise from the joints of both organisms oscillates in the whistling desert wind.

The ant and Tzeela are separate in the desert, in the sand. The wind blows and drifts hard between them. For a moment, they are close to one another, the next they no longer register one another. But they still see something, hear something... the sounds the wind transports between them. The wind has passed through distant areas of the universe; it carries with it an auratic concert of vibrations and throbbing grooves and a deep humming between the diverse bodies of the two organisms. The wind also contains particles and abstract connections: metals, oxygen, and water from the cavity of the glass stone, which find their way into the two soft skeletons and nervous systems. Now their thoughts are linked – their consciousnesses – their ways of perceiving.

The Libyan desert is overwhelming, all-consuming, invincible, static. A new incomprehensible life form is taking form here. Unknowingly, Tzeela is also part of what is happening. Perhaps it will take millions of years before anything further happens to it. Now Tzeela registers the endless wind drifting, the rocks singing, the glass sinking further and further down; the endless passages in the anthill are growing, are extended further and further by the glass fragments blown into the fields of vision by the sand. lacksquare

En gang var Tzeela yndefuld, nu er den delvist opløst. Vinden passerer igennem dens membran; den letter kun i specifik dialog med vinden. Den er stadig i live. Den har kæmpet for sin måde at være til på. Den bærer klogskabens og det smerteliges skønhed. I kraft af Tzeelas eksistens vokser en helt ny form for liv frem i ørkenen. Tzeelas organisme bærer den yform for liv frem i ørkenen. Den har sluppet kontrollen, den er sin krop og ser de forandringer, der former den, lader den er sin krop og ser de forandringer, der former den, lader det ske. Vælger ikke – hviler i sin endeløse tilblivelse og forander det det ske. Vælger ikke – hviler i sin endeløse tilblivelse og forander det det ske. Vælger ikke – hviler i sin endeløse tilblivelse og forandere tilstand, gennemblæst af den sandmættede vind.

Glasset skinner imellem myren og Tzeela. Tzeela stikker sin snabel ned i glasstykket. Små lommer i glasset indeholder vanddråber, Tzeela trækker snabelen op og smører sine nye multifunktionelle membraner med det olierede vand, der har ligget i glasset i millioner af år. Myrens bagkrop vrider sig. Knirkene fra begge organismers led oscillerer gennem sig. Knirkene fra begge organismers led oscillerer gennem

Myren og Tzeela befinder sig hver for sig i ørkenen, i sandet. Vinden blæser og fyger hårdt imellem dem. Et øjeblik er de tæt på hinanden, så registrerer de ikke længere hinanden. Men alligevel ser de noget, hører noget ....|ydene, som vinden transporterer em fjerne områder af verdensrummet, den transporterer en glerne områder af verdensrummet, den transporterer en brummen mellem de to organismers forskelligartede kroppe. I vinden er også partikler og abstrakte sammenhænge; I vinden er også partikler og abstrakte sammenhænge; int og vand fra glasstenenes hulrum, som finder vej ind i de to bløde skeletter og nervesystemer. Nu kobles deres ind i de to bløde skeletter og nervesystemer. Nu kobles deres tanker – deres bevidsthed – den måde, de sanser på.

Den Libyske ørken er overvældende, opslugende, uovervindelig, statisk. En ny uforståelig form for organisme tager form her. Uvidende er Tzeela også selv, om dét, der foregår. Måske vil det tage millioner af år før noget yderligere vil ske med den. For nu registrerer Tzeela bare den uendelige vind, der fyger, klipperne, der synger, glasset, der synker dybere ned; de uendelige gange i myreboet vokser, bygges længere og længere af glasfragmenter, sandet blæser ind i synsfelterne.

hjerte banke et sted og give genlyd i glassets vibrationer. Når hendes hjerte slår i faste dunk, adlyder glasstykkerne rytmen fra hendes krop, indordner sig hendes livs frekvens. Ørkenglasset er stablet i perfekte formationer lige dér, med åbninger, myren kan klemme sig igennem, suge afkølet luft op fra. Sådan kan myrerne ånde i det varme ørkensand, hvor den varme sandmættede vind blæser – de bærer det luftige glas som skjold, trækker kold ilt op ad de små huller i den bårde overflade. Klippernes brummen hjælper til at balancere

ilten i glasset.

silketynde former, bøjer og sliber Tzeelas indvolde. skeletdele i Tzeelas krop. Vinden passerer igennem Tzeelas sig i Tzeelas fordøjelsessystem, fæstner sig og former så nye tid. De er smittet af på sandet, og ved indtagelse opløser de indlejret i granitblokkene og i glasstumperne siden meteorens universet; metalliske stoffer. De metalliske stoffer har været fast til en tavle med en nål. Den har fået tilføjet rester fra er ikke længere den slags sommerfugl, man kunne hæfte og optager det i sig. Den ligner ikke længere sig selv. Tzeela sand, der fyger igennem ørkenen. Tzeela lokaliserer sandet skinnende og absorberende, indsamler lyden af det våde omskabt sine membranvinger til ører, der bøjer sig og buer Tzeela lillebitte på et glasstykke på myrens ryg. Tzeela har sandkorn hvirvler rundt. Tzeela mærker vibrationen. Nu sidder Myren bevæger sig igen op, kaster med sit glas, med sandet, MYREN OG TZEELA

Tzeela vil selv være en beholder, men stadig en baskende luftig enhed, der kan gemme sig i sandstormens hvirvlen.

Tzeela transformerer sig – som den altid gør, forvandler sig, det er Tzeelas egenskab – som om den vil overgå naturens transformative processer, som om den vil udvikle sig på en anden tidslig skala, den vil vise os noget – sådan ser en transformation ud i slomo – Tzeela er yndig, men også håbløs og at hvile på glasstykket på myrens ryg. Tzeela optager lysets stråler i sig, lader det passere igennem sig, igennem lagene af et nyligt dannede stof...vaaaaaanaulji....i den rejse oversættes lysets bølgelængder pludselig til lyd, til søgende, sørgende af parafler i sig, lader det passere igennem sig, igennem lagene af lysets bølgelængder pludselig til lyd, til søgende, sørgende – Tzeelaen er hæs og tørstig, kalder mærkes, ikke høres – Tzeelaen er hæs og tørstig, kalder vandet til sig. Vandet – Tzeelaen er hæs og tørstig, kalder vandet til sig. Vandet oallyder langsomt, måske for langsomt...

Tzeela kæmper, den er nu faldet ned i sandet ved siden af. Mærker myren den overhovedet? De sidder stille lige ved siden af hinanden. Tzeela må indtage de mindste sandkorn staks de bliver vædet af duggen, inden de rammer klipperne eller ørkenen og tørrer ud. Sandet tynger den. Tzeela er en flyvende dekoration, uforståeligt tynd og sårbar, så elegant og feteret. Er den levende? Er den allerede død? Dens puls og stofskifte er fremmedartet, dikteret af sandet, vinden og duggen. Engang var den en sommerfugl, med smukt støv som en del af de farverige mønstre på sine vinger, men støvet blev langsomt fejet bort af den varme sandmættede vind. Tzeela måtte krympe og krybe, udvikle sit lange snabellignende rør til at opsuge fugtigheden dybt nede i sandet med.

de små organismer. Myrekroppene gynger, svajer fra side til side, bliver ved og bliver ved, som i en trance – rammer så klippens vibrationer. Hver brummetone oscillerer med en bestemt del af deres kroppe, følehornene, organerne, benene. Myrerne har eksisteret i 25 millioner år. Hver tone frembringer en vision om et fortidigt øjeblik og fremmaner det for myrerne.

den, vil de møde den igen? af den altomsmeltende meteors varme – eller drages de imod holde fast i billederne af deres forfædre af frygt for gentagelse myldrende og foranderlige perspektiver. Måske forsøger de at deres kroppe og lyde, kigger på glasstykkerne med deres med deres små ben hen over glasset, tilbeder stykkerne med der blev glas – kan man se et myreben, et myreøje? De tripper De tror på, at de døde myrekroppe blev indoptaget i sandet, i ørkenen før sandet smeltede, ofre for den nye ørkentilstand. set som guddomme, manifestationer af de myrer, der levede det er dem, myrerne kalder for GLASVIDNER. De dyrker glasde - glasstykkerne er forvredne, spiralformede, changerende myrerne kredser langsomt om, hvis de var katte, ville de spineksploderede. I sandet ligger særligt udvalgte stykker, som som blev optaget i glaskroppene, da meteorens ildtornado splinter nemt. De griber med ryggen. Glasset er fyldt med luft, en leg, de har med hinanden. Glasset er let og skarpt – det gene, som sneglehuse. De kaster med glasstykkerne. Det er Myrerne klatrer: De har taget småbitte glasstykker på ryg-

Myren er varm, tørstig, nu – den bevæger sig ned under jorden. I myrepaladset er alting køligt. De lange gangsystemer under sandet er bygget af ørkenglas. Myren bevæger sig, til højre, til venstre, kender sin retning. Sovekamre, arbejds-rum. Spisekammer. Glaspassagerne spreder sig som rodnet i alle retninger. Paladsets vægge og rum er bygget op af de største glasstykker og tætnet med små glasflige. Myrerne har designet dem: De har lyttet til sandstormens komme; på et strategisk tidspunkt har de bevæget sig op fra paladset og placeret de enkelte glasstykker på præcise punkter i ørkensandet i den fygende storm. Myrerne har lyttet til vinden ørkensandet i den fygende storm. Myrerne har lyttet til vinden og benyttet dets retning og hastighed til at slibe glasset til de rette størrelser flige.

Glasset er fæstnet med spyt, der er størknet. Glasstykkerne er i berøring med hinanden og i paladsets glaspassager høres konstant en let bølgende susen og abrupte klingende lyde. Hvert rum klinger unikt: Dybe lange klange kommer fra ét rum, høje spidse klange kommer fra et andet rum. Lydene blander sig. Labyrintisk, skinnende – glassets farvede tonalitet gløder, oplyser tilfældige punkter i paladset. I paladsets dybeste rum er det lykkedes generationer af myrer at holde små brændende klumper af glas flydende, bevaret som det blev skabt ved meteorens kraft.

Myrens krop er tør – kun på spidsen af de mange fødder har den en smule sekret, så den kan stå fast. Myren vandrer, drejer om et skarpt hjørne. En passage udvider sig og forvandles til den store mødesal – myren kan mærke myredronningens

GENNEM TZEELAS VINGER

URSULA NISTRUP & IDA MARIE HEDE

lagret sandet dér, i en selvskabt lomme. Tzeela bor i sig selv og lever af sig selv – spiser fra sine vinger for at overleve, er sit eget bevægelige forråd.

Sandkornene er kantede og ru og hører ikke til i en vinge. Det skurrer indefra mod vingens organzatynde overflade.

Stumper af ørkenglas fra ørkensandet, små chokdiamanter, futuristiske sandkopier og tidsbilleder bor nu i Tzeelavingernes hulrum. Rummene vokser og forgrener sig, deler sig i flere med tynde membraner. Mu er Tzeelas vinger blevet gennemsig-tige og glasagtige. Stadig elastiske. I vingerne er skabt et nyt materiale på jorden: kantet, skurrende og elastisk. Varbuji, varmt, blødt og fleksibelt, som gummi, som når man får et stykke tyggegummi mellem tænderne, og det man får et stykke tyggegummi mellem tænderne, og det langsomt smelter.

•

KLIPPERNE OG SANDET Werdagslige og overraskende. Fastholdt, hvor de er. Statiske, hvilende under den piskende vind. Over natten ændrer de deres form, selv deres farver: En gullig okker bliver brun; en gråhed udvider sig; strejf af pink, koral og orange træder svagt frem.

Nattens lave temperaturer bringer duggen frem, ved skumringstid former den lommer af is og skaber revner i klipperne. Når det bliver morgen har blokkenes former, farver og formationer ændret sig. Lige som deres placering.

Deres lyde har også forandret sig. Formet af den varme, sand-mættede vind, har de gradvist mistet deres skarpe kanter.
Gradvist er deres lyde blevet tunede, man ville ikke kunne genkende nogen melodier, harmonier, noget beat; lydene er intense, først er de næsten uhørlige. Vindens bevægelser har kærtegnet alle vinkler på blokkene og har fået stenene til at synge. Hver vinkel producerer sin egen unikke lave brum-synge. Hver vinkel producerer sin egen unikke lave brum-ein mmen.

•

MYREPALADSET OG GLASVIDNERNE Myrerne klatrer i formationer op på toppen af den store klippe. De balancerer trippende; granitblokkene bevæger sig aldrig under deres vægt. De brummende vibrationer fra klippen beroliger de skoldhede myrer og får deres aura til at skinne. Myrernes auriske felt blander sig med klippernes – skinne. Myrernes auriske felt blander sig med klippernes – så der bliver skinne. Myrernes auriske felt blander sig med klippernes – så der bliver skabt en forbindelse til den fortid for tre milliarder år siden, hvor granitblokkene blev til – nu strømmer alt dette igennem hvor granitblokkene blev til – nu strømmer alt dette igennem

sandet –mennesker har spekuleret over, om det virkelig var en meteor, der slog ned, her, for 25 millioner år siden? Sporene er skjulte. Mej, meteoren splintredes før den ramte. Men den voldsomme hede fik alligevel sandet varmet eksplosivt op, det smeltede, blev blødt og flydende. Så størknede det – måske var hele ørkenen dækket af en glat overflade? – den ville straks være krakeleret, hvis nogen var gået hen over ville straks være krakeleret, hvis nogen var gået hen over blet. Ørkenen lignede nu pludselig en spejlsal – som havde Solkongen i Paris med pomp og pragt inviteret til et dekadent bal – alle flader skinner og opfanger lyset. Myrens forfædre kunne have danset og gledet rundt på det skoldhede gulv med deres tusindvis af fjedrende lette ben.

Langsomt knustes og fragmenteredes 1000 tons glas. Ørkenen pludselig fuld af dybe revner, som et arktisk hav, når forårssolen kommer, og ishavet brydes.

Årene skrider frem – og de 1000 tons glassten borer sig dybere ned i sandet. De små frivole glasstykker lejrer sig dér – måske skamfulde over ikke at være ligesom det bløde sand, beduinernes kameler vandrer over. Nu begravet i ørkensandets kølige mørke vibrerer de tusindvis af lysende gule sten – støder lydløse mod hinanden – hakker og slår mod hinanden.

Og myren smyger sig rundt om det skarpe glas. Kravler varsomt på det. Borer sig ned i sandet til det. liiihhhhhhhh-haaaaa. Glasset kunne have ødelagt myrens skrøbelige krop. Et fløjt – et signal – og hele myrehæren ankommer med stor autoritet – begynder straks at bære det varme glas hen mod myreboet – forstår det som byggesten. Solen bager og udtørrer næsten myrekroppene. Men med glasset på ryggene reflekteres solens spidse og dræbende stråler tilbage mod himlen. Overlevelse. Sandet er altid nært. Udglattende, yndehimlen. Overlevelse. Sandet er altid nært. Udglattende, yndehimlen. Overlevelse. Sandet er altid nært. Udglattende, yndehiuldt og urovækkende.

AJ33ZT

Vinden rammer, den suser ind i myrens kugleformede krop. Den sandmættede vind søger bolig mellem myrerens følehorn. Dér, på myrens bagkrop, hvis man zoomer ind, er en Tzeela landet.

EN TZEELA?

Først kan den næsten ikke ses. Vinden siger szizzzuuuuiiiniaaaa. En Tzeela er landet forsigtigt i den tørre Libyske ørken, den leder efter drikkevand, åh at suge bare et par dråber op gennem sin snørklede snabel. Tzeela'en suger sved fra myrens bagkrop. Væden risler gennem vingerne. Tzeela'en suger sandet på myrekroppen med op. Den gemmer sandkornene i sig og vrider med ukendte metoder mikroskopiske vandmængder ud af dem, kondenserer sandet. Den har en slags bærepose i sig: Den har gennem årene udvidet sine vinger indefra og

ORKEN

J den Libyske ørken lever to særlige organismer. Den lille myre og den muterede sommerfugl Tzeela. De er begge forbundet til vinden og klipperne; og til ørkenen; og til sandet, som for S5 millioner år siden blev ophedet af varmen fra en meteor, smeltede, størknede og blev forvandlet til små stykker glas. Hvad gør myren og Tzeela med det Libyske ørkenglas?

MYREN OG DET LIBYSKE ØRKENGLAS
Glatte teksturer, en lille hær af myrer bevæger sig i lige linjer hurtigt og målrettet over de store granitblokkes glasagtige overflader. Myreben suger sig fast, inden balancen mistes. Slipper så igen, som rytmiske sugekopper. Strejfer abrupt den hårde klippes skinnende side. Da klippen hører op, vandrer myrerne ud i det næsten kogende sand. De forsvinder, ned i deres fortryllede knitrende hule.

iţ-iuţ-uıţ-iı[T

Varm, sandmættet vind. En myre, i bagtroppen af den lille hær, der bevæger sig i svungne linjer, er konstant opmærksom: Millioner af blokke, massive klippestykker – myren er på vagt. Den er kun et lille dyr mellem blokkene. Den har talt klipperne, myren – ofte, er aldrig nået frem til det samme antal, har mistet overblikket. Den er for lille og kan ikke få greb om perspektivet. Den er faret vild i den varme, sandmættede om perspektivet. Den er faret vild i den varme, sandmættede vind. Følger de retninger, der er påtvunget af vinden, som har slebet myrens bagkrop blank – som den også formede klipperne.

Vinden former måden myren opfatter verden på, nu, over tid. Vinden har betydning for, hvad myren erindrer. Engang var blokkene mere eller mere nedsænkede i jorden. Gennem tiden har myren set den varme sandmættede vind befri klipperne fra jorden, bringe dem til live.

Og endnu før det – engang da klipperne var helt skjulte – så myren en hvirvlende meteor komme til syne på himlen, en hektisk gæst fra det ydre rum, så meteoren splintres i flere fragmenterede stykker, så hvert fragment forvandlet til en ildkugle, der skabte en intens varme i ørkensandet.

Måske var det myrens forfædre, tusind myregenerationer tilbage, der så meteoren slå ned? Og billederne er blevet nedarvet – de koger nu i den lille myres krop. Den ser det for sig: Sand dækkes af ild.

Schuuuui, shhhhiiiiii, sjiji, hvisler vinden, fortæl hvordan ørkenglasset er blevet skabt. Klipperne svarer brummende: I de små gulgrønne glasstykker findes sjældne zirkon-krystaller, som kun kan være skabt ved voldsom varme – 1800 grader. Varmere end vulkaners lava. Krateret kan ikke ses i ørken-